

Rita quật mạnh bàn tay vào cổ chàng. Chàng đứng yên không tránh mà cũng không đỡ. Cổ là bộ phận mềm của cơ thể, vậy mà sống bàn tay của Rita chạm vào lại bật dội ra ngoài, như thể đánh nhảm bê tông. Đau điếng nằng thét lên :

— Trời ơi, gãy tay em mất rồi !

Buru khoái trí :

— Đáng kiếp.

Văn Bình thoi nhẹ Buru Hấn ngã khuyu, hai tay chấp vái lia lia :

— Ông nội dấm đau quá.

Chàng túm vai hấn, vạ treo :

— Chừa chừa ?

Buru mếu :

— Chừa rồi.

Văn Bình ra lệnh :

— Anh phải xin lỗi cô Rita đi.

Nghe nói Rita phá lên cười sảng sặc. Văn Bình nắm tay nàng, kéo vào lòng, rồi hôn phũ phàng vào miệng. Nàng chỉ kháng cự lấy lệ. Trong chớp mắt, nàng dính cứng người chàng, sự chống đối của nàng tan biến cấp tốc như viên dương bỏ vào ly nước sôi. Lát sau chàng mới chịu thả nàng ra.

— Em còn ghét tôi nữa không ?

Rita lắc đầu :

— Không. Anh hôn nhẹ quá !

Văn Bình ghì mạnh :

— Đề tội làm lại lần nữa.

Buru há hốc miệng nhìn hai người. Bỗng hấn đưa tay lên miệng, giọng run run :

— Người lạ. Có người lạ !

Văn Bình nhận thấy bàn tay nóng hổi của Rita đang quán ngang vai chàng trở nên lạnh ngắt. Chuyển đi từ Còlôm bi đến Equator mỗi lúc một thêm gay gắt. Chàng gặp hết bọn mọi ăn thịt người, cô gái mặc đồ săn lạ lùng tự xưng là em gái kỹ sư Đa-rê, đến hai người, một đàn ông, một đàn bà, kỳ quái, đứng sừng sững trên mỏm đá lớn.

Phải, người lạ mà Buru nói chính là một cặp nam nữ cách chỗ đầu xe hơi chừng 30 thước. Chắc hẳn họ đã theo dõi từ đầu chí cuối cuộc quần thảo trao lộng giữa Rita và Buru. Văn Bình cảm thấy tràn trề hồi hấn. Nếu chàng cương quyết bắt Rita tiếp tục lái xe thì đã tránh khỏi chương ngại vật đầy chết chóc.

Chương ngại vật đầy chết chóc này là một khẩu súng săn hai nòng đang chĩa lăm lăm về phía xe hơi, ngón tay già đàn ông hờm sẵn trên cò.

Nghe tiếng kêu của Buru, Rita cũng ngừng lái.

nhìn qua mồm đá. Văn Bình thấy bàn tay nàng hơi run. Bunu có vẻ run hơn nàng, bằng chứng là hai chân hần lập cập, đứng không vững.

Gã đàn ông quát :

— Đứng ngay tại chỗ, không được cử động !

Quát xong, gã đàn ông nhảy khỏi mồm đá và tiến lại xe Vonvagen. Đôi nam nữ đều là người tây phương, căn cứ vào vóc dáng cao lớn, sống mũi cao và nước da trắng đỏ. Gã đàn ông mặc áo phục đen may chật và ngắn theo kiểu dùng dần. Văn Bình nhận thấy gã không mặc sơ-mi ; thay vì sơ-mi chàng thấy cái cổ tròn trắng toát của bộ đồ Lnh mục Công giáo. Mặt gã dài, gần như nhọn, cặp mắt sâu trũng, không hiểu vì thức khuya, vì vất vả, hay vì bản tính nham hiểm. Gã có bộ tóc dài, thật dài, gần dài bằng tóc thanh niên hip-py, hai bên tóc mai xả xuống dưới mũi, còn sau gáy thì búi tròn như búi tóc.

Cô gái đứng bên chỉ cao ngang miệng gã đàn ông. Chi tiết tướng mạo đập ngay vào thị giác Văn Bình là đôi mắt nâu. Nàng đảo đôi mắt nâu, nhìn hết người này đến người nọ, thoát đầu nàng nhìn Rita, sau cùng nàng nhìn chàng, và nhìn thật lâu. Nhỡ tuyến của nàng drom về tờ mờ và ngo ngác, dường như nàng từ một hành tinh xa xăm

nào vừa đổ bộ xuống địa cầu. Nàng không xấu mặc dầu da mặt nàng không có son phấn. Đối với phụ nữ tây phương quen làm đẹp đó là một điểm son lớn : một chuyên viên thẩm mỹ hữu danh từng nhận định trong số 100 phụ nữ tây-phương thì có ít nhất 95 người có bộ mặt đầy lỗ và tái mét như miếng thịt trâu buổi sáng, khi chưa được nhồi kem, trát phấn. Tự dưng Văn Bình có cảm tình với nàng.

Lệ thường, chàng có cảm tình, với phụ nữ tuyệt đẹp. Cô gái có đôi mắt nâu chẳng có nét nào tuyệt đẹp (dĩ nhiên, trừ đôi mắt) tóc nàng được giấu trong cái khăn san màu đỏ nên chàng không biết mềm mại hay cứng cò, óng ánh hay khô rạm ; sự cân đối và rắn chắc của thân thể là điều kiện tiên quyết để xét định thì nàng lại mặc áo choàng dài ngang đầu gối, và rộng như áo lễ khiến những lỗ lổm ở ngực và mông bị che khuất. Chàng suy luận là thân thể nàng đều đặn vì cặp giò thon dài được lộ ra bên dưới áo choàng. Khuôn mặt nàng thuộc loại bình thường, không xấu nhưng không đẹp, tuy nhiên, lúm đồng tiền trên má và cái cằm chẻ hai, hòa hợp với mắt nâu linh động, đã tạo cho nàng một vẻ duyên dáng độc đáo và hấp dẫn.

Những nét quyến rũ này chưa đủ để quyến

rủ Văn Bình. Số dĩ chàng có cảm tình ngay với nàng là vì một nguyên nhân kỳ đặc khác. Nguyên nhân là nàng không trang điểm mà da dẻ vẫn mịn màng, và nhất là lỗ chân lông trên mặt không sâu hun hút..

Bất giác chàng ghé ghé ở đầu răng. Chàng vừa nhớ đến một cô gái đoạt giải hoa hậu sắc đẹp ở Sài Gòn. Trời ơi, nàng lượn đi lượn lại trên bục gỗ trong bộ đồ tắm bikini hai mảnh thì nhà tu-siêu đẳng cũng muốn cởi áo.. vì nàng có nước da trắng trẻo, nhỏ nhắn, êm ái, thơm tho, nhân nhụi khác thường. Văn Bình mê như diều dờ nên cố chinh phục nàng. Và chàng đã thành công. Dần dà chàng ở lại đêm với nàng, và một đêm kia nàng uống rượu say mềm, lăn ra ngủ, huyết-ky đồ tung tóe vào mặt làm kem phấn loang lổ, để lộ lớp da bên trong, lớp da xám xịt, mốc meo và nổi vẩy ốc như da con kỳ đà, đó là chưa kể những cái lỗ chứa mụn trắng cá được hút ra chưa trám lại kịp..

Cô gái mắt nâu ghé tai gã đàn ông nói nhỏ, Văn Bình đứng xa nên không hiểu được gì. Buru xấn lên, về mặt hung hãn, một cánh tay khoa tròn :

— Ông làm gì vậy ? Ông biết tôi là ai không ?

Úi cha, Buru chỉ là sĩ quan quen giá hãn đeo sao đầy vai thì đàn chơi Nam-Mỹ cũng coi là đồ

bỏ ! Nam-Mỹ, cũng như Trung hoa sau thế chiến thứ hai với hàng núi giấy bạc quân cấm võ giá trị và hàng đồng đại tượng «nhảy dù» của bộ đội tàu phù tiếp thu, là một trong những nơi lạm phát.. lon ; không cần đánh trận vẫn lên trường dễ dàng, không cần học bản di đôm cũng vẫn làm sĩ quan như chơi..

Gã đàn ông tóc híp-pi mặc áo linh mục, cau mặt :

— Ông là ai thì thầy kệ ông. Tôi ra lệnh ông đứng tại chỗ, nếu không tôi sẽ lấy cò.

Văn Bình quan sát gã đàn ông cầm súng. Cái lối cầm súng của hắn có vẻ thành thạo, quá thành thạo. Văn Bình đã quen nhiều cha xứ biết bắn súng nhưng chưa cha xứ nào có lối cầm súng sẵn già dặn như hắn. Nếu quả hắn làm nghề cha xứ thì hắn phải là một.. Ông cha lạ lùng.. Văn Bình bèn nín áo Buru :

— Đừng lộn xộn. Hắn bắn thật đấy.

Khẩu súng săn của gã tóc dài thuộc loại Griffin-Howe do Mỹ chế tạo, giành riêng cho các nhà thiện xạ trong rừng già Phi châu. Những viên đạn nhọn đầu dài ngoẵng chuyên bắn voi, tê giác và sư tử này có thể xuyên phá được tường bê-tông. Nghe chàng khuyên Buru, gã tóc dài gật gù :

— Đúng thế. Ông bạn của ông không nên lộn xộn. Vì tôi sẽ bắn.

— Ông không thể bắn người vô tội. Dầu sao đây cũng còn là vùng đất văn minh, không phải rừng sâu.

— Nhưng vùng đất văn minh này đã trở về đời sống tiền sử, ăn lông ở lỗ. Hết động đất đến hỏa diệm sơn phun lửa, các ông không biết ư?

— Biết.

— Vậy các ông nên quay lại. Từ đây trở đi, nhiều đoạn đường bị xệt lở, người chết như rạ... Các ông đi đâu?

— Còn ông, ông đi đâu?

Gã đàn ông tóc hip-py nhỏ bẹt xuống đất, lấy tay áo chùi mấp. Dáng điệu hắn có vẻ mỗi mạp. Hắn bước lên và khi ấy Văn Bình mới thấy hắn bị thương nơi chân, ống quần trái của hắn rách bươm và bê bết máu. Hắn lia khẩu súng sẵn nửa vòng, giọng dấm dẩn:

— Tôi hỏi, ông phải trả lời, ông không được phép hỏi lại. Hai ông và cô gái kia định đi đâu?

Văn Bình không đáp. Cô gái mắt nâu không hiểu sao lại đỡ lời dùm Văn Bình:

— Thưa cha, có lẽ họ tìm đường đến căn cứ

Gã tóc dài nói:

— Nếu vậy, họ càng nên quay lại, Căn cứ 40 đã bị tàn phá gần hết.

Rồi ra lệnh cho cô gái mắt nâu:

— Cô cô, mình phải lấy xe hơi của họ... Rút chìa khóa công tắc, nhanh lên.

Văn Bình giang tay:

— Như vậy là một hình thức ăn cướp. Một lần nữa, tôi kêu gọi ông nhớ đến luật pháp. Ông không thể..

Gã tóc dài gạt phắt:

— Ăn cướp là danh từ trống rỗng vô nghĩa... Tôi đang cần phương tiện di chuyển, tôi mượn tạm của các ông, chỉ có thể thôi.

— Chúng tôi cương quyết không nộp xe hơi cho ông.

— Tôi đành phải nổ súng.

— Ông dám giết người vì một chuyện vô lý ư? Ông đang mặc áo nhà tu, nếu tôi không lầm..

— Lay chùa, Ngài đã tha tội cho tôi.

Cô gái mắt nâu nói với Văn Bình, giọng khàn khản:

— Xin ông hiểu cho. Như ông đã thấy, cha tôi bị thương nặng.

Té ra gã tóc dài lòng thông là cha cô gái mắt

nâu. Cha ruột, cha nuôi, hay cha tinh thần, chàng chưa biết; tuy nhiên, chàng có cảm nghĩ lạ lùng là cô gái mít nâu đây duyên dáng và hiền hậu này khó thể cùng chung khí huyết với gã tóc dài mặt mày hăm tãi và ác độc. Chàng đang suy nghĩ vẩn vơ thì nàng tiếp:

— Cha tôi là Fêlin, còn tôi là Cócô..

Cócô là tên tắt của một thiếu phụ Pháp nổi tiếng năm châu về nghề sáng chế thời trang, Cócô Sanen. Nước hoa Sanen số 5 từng được phái yếu từ đông sang tây mê thích bao nhiêu năm nay đã do Cócô phát minh. Dường như dọc được tư tưởng của Vã Bình, cô gái mít nâu mỉm cười, giải thích thêm:

— Cócô là tên bạn bè thường gọi tôi. Nhưng Cócô không liên hệ gì đến bà Sanen. Bạn bè đặt tên Cócô vì tôi nghiện uống nước dừa... uống cả ngày... nhiều khi uống thay nước, uống trừ cơm..

Tiếng cười trong trẻo pha lẫn thành thật của Cócô làm không khí bớt căng thẳng mặc dầu Fêlin vẫn nắm chặt khẩu súng, ngón tay dè dặt vào cò, sẵn sàng nhả đạn.

Rita đứng yên từ nãy đến giờ, mắt không rời Cócô. Mặt nàng có vẻ khó chịu, không rõ vì nàng mệt nhọc hay vì nàng không ưa cô bạn mới. Cô

lẽ nàng không ưa. Đàn bà muốn thuở thường có phản ứng như vậy. Họ không muốn người lạ cùng phải phá rối. Giữa đô thị đông đảo tìm kiếm đàn ông khôi ngô, lịch thiệp và cường tráng không phải dễ, huống hồ tìm kiếm trong cảnh hoang tàn dọc biên giới Equator sau cơn động đất khủng khiếp. Vì vậy tiếng cười trong trẻo pha lẫn thành thật của Cô cô đã bị Rita coi là tiếng cười the thé pha lẫn thách thức. Nàng bèn hắng giọng:

— Thưa cô, đó không phải là lý do chính đáng để cô ăn cướp xe hơi của tôi. Xin nhắc cô lần nữa, chiếc Vônvaghen này của tôi.

Cô cô đáp, giọng thân nhiên:

— Tôi cũng có xe hơi riêng. Nhưng khi chạy đến đây thì bị động đất. Nếu nó còn nguyên vẹn, tôi đã chẳng dám làm phiền cô. Nói cho đúng, đâu không có xe, tôi vẫn thích đi bộ. Cha tôi mượn xe, chứ không phải tôi. Hẳn cô đã thấy cha tôi gãy chân. Cha tôi lớn tuổi, riêng điều này cũng đáng để cô có thiện cảm, huống hồ lại bị thương nặng..

Rita nhún vai:

— Giọng nói của cô rất êm ái, nhưn đáng tiếc là tôi không thể chiều ý cô

— Cha tôi đang ở trong trạng thái tinh thần

bấn loạn, cô nên nghe lời thì hơn.

— Tôi không nghe.

— Hậu quả tai hại sẽ có thể xảy ra.

— Nghĩa là cô dọa tôi ?

Côcô chưa kịp đáp thì Fêlin đã tiến lên một bước, hòng súng sẵn chĩa vào ngực Rita, giọng gay gắt :

— Chìa khóa công tắc đèn, cô nộp ngay cho tôi ?

Văn Bình theo dõi vị trí từng người, và nhận thấy Fêlin luôn luôn hướm ngón tay vào cộ súng; cặp mắt hắn đỏ ngầu như sắp bắn máu. Đúng như Côcô nói, Fêlin đang ở trong trạng thái bất bình thường.

Rita lắc đầu cương quyết :

— Không.

Fêlin rú lên cười. Tiếng cười man rợ của bọn mọi trong rừng thẳm lấy sự giết chóc làm thú giải trí thường nhật., Biết là hắn sắp bắn, Văn Bình vội giơ tay :

— Khoan đã.

Fêlin thét lớn :

— Đứng xê ra, kéo trigger đạn.

Côcô nắm tay, nấn nỉ :

— Thưa cha, còn xin cha., cha cho con vài

ba phút nữa, còn sẽ răn thuyết phục họ trao chìa khóa công-tắc cho ta. Cha không nên làm vậy... Thiên chúa sẽ không tha thứ...

Lời cầu khẩn của Côcô như cái thắng của chiếc xe đang phóng nhanh trước khi gặp tai nạn. Nó chỉ có thể giảm thiểu thiệt hại chứ không thể ngăn tránh được tai nạn chết người. Fêlin khựng lại, nói với con gái, giọng trách móc :

— Hừ... đạo đức làm gì, vô ích. Chân cha bị gãy lia, có ai thương đâu. Rồi còn công việc... mình phải đi cho kịp, nếu không...

— Con biết, Con biết. Nhưng con xin cha. Cha nên nghe con, đầu sao...

Côcô nói chưa dứt lời thì đã bị Fêlin gạt sang bên. Anh chiều sắp tắt chiếu hắt vào gương mặt võ vàng nhưng dữ tợn của hắn. Lòng mày hắn hơi nhui và trông mắt mở rộng. Chỉ trong một tích-tắc đồng hồ nữa hắn sẽ nhả đạn.

Văn Bình không còn phương kế nào đoạt súng được nữa. Chàng chỉ còn cách lấy thân làm mộc đỡ đạn cho Rita. Chàng cảm thấy có bồn phận phải hứng cái chết thay nàng mặc dầu đối với chàng, nàng chỉ là người lạ...

Nhưng đột nhiên chàng lạnh người. Trời đất như tối sầm lại, những tia nắng cuối cùng của buổi

chiều tan biến trong bóng tối hãi hùng từ trên cao chụp xuống. Hơi lạnh chắt chứa từ các hốc núi, từ giòng sông chảy xiết cũng đột nhiên tỏa cùng khắp, bắt cổ cây, núi đá phải run rết. Không gian mệnh mông chìm trong cảnh im lặng rùng rợn.

Tuy vậy Văn Bình lại nghe được một tiếng ồn đặc biệt.

Tiếng ồn này từ lòng đất dâng lên. Con đường dèo dầy đá cứng bỗng lạnh sang bên, rồi nứt một vết dài trước mặt Văn Bình. Thoạt đầu, vết nứt chỉ nhỏ bằng sợi chỉ, trong chớp mắt nó toác rộng ra, toác rộng mãi ra để biến thành một cái hào lớn. Rồi tiếng ồn âm ý to dần, to dần khiến mọi người có cảm giác là đằng xa có một công voa xe cam-nhông chở nặng rầm rộ chạy tới, không phải một đoàn chuc xe, hoặc đoàn trăm xe, mà là hàng ngàn, hàng vạn xe cùng chạy số một, rầm rập leo giốc, một con giốc dài vô tận, vô tận, cao vô tận.

Fêlin cũng nghe được âm thanh xe cam-nhông trên giốc đang nổi dậy khắp vùng. Hẳn há hốc miệng, mắt tròn trũng trong niềm hoảng sợ không tả xiết, ngón tay quên bộp bóp cò súng.

Mặt đất bắt đầu nghiêng hẳn từ trái sang phải, rồi từ phải sang trái. Lần này là địa chấn thật sự,

đỉnh núi ngất ngưỡng cũng rung lắc mạnh mẽ như những bình thù bằng giấy mã đặt dưới quạt máy. Thật là kỳ lạ, vì trời bầu hoàn toàn êm tĩnh, không một trận gió... Cócò thét lên thất thanh. Hai cây cỏ thụ đứng sừng sững ở lưng chừng giốc tưởng búa tạ đập không chuyển bỗng châu đầu vào nhau, rồi, soẹt một tiếng đỉnh tai nhưóc, đổ sụp xuống, chắn ngang đường dèo.

Văn Bình bị mất thăng bằng tuy chàng đã cần thận xuống lẩn. Song chàng không té ngã, bàn chân chàng như được vịn dính vít xuống mặt đường. Chàng thần nhiên nhìn những cảnh cây nặng nề vắng rớt chung quanh. Cócò lại thét lên trong khi Rita vẫn làm lì. Buru mở miệng chửi thề trước khi bị một ngọn gió vô hình quét ngã, còn Fêlin thì luống cuống với ống chân gãy rời ngã lăn chiêng, khẩu súng sần tuột khỏi tay, lăn ra xa.

Tuy mặt đất vẫn rập rình, từ lòng đất và từ khoảng xa vẫn đưa lại những tiếng động quái đản. Văn Bình không hề bối rối, Chàng nhìn thấy cặp mắt thất vọng pha lẫn lo sợ của Fêlin khi hắn đánh mất khẩu súng. Hắn rướn mình toan chộp lại nhưng Văn Bình đã nhào tới nhanh hơn hắn nửa tích. tắc đồng hồ. Fêlin lồm cồm bỏ dậy, tay hắn chạm bả

súng. Văn Bình co chân đá lẹ như chớp, hấn vọt rời ra, và đoàng một tiếng lớn, viên đạn sẵn nổ vang, át cả những âm thanh rừng rợn dang bao trùm vũ trụ.

Fêlin chưa chịu thua hẳn. Hấn còn nghĩ đến cách làm chủ khẩu súng lần nữa. Nhưng Văn Bình đã chờ hấn vọt cú địa-rét vào cằm. Vì tình nhân đạo (và có lẽ cũng vì cảm tình đối với cô gái mang tên Côcô) chàng chỉ đánh nhẹ. Tuy vậy Fêlin cũng té ngửa.

Đột nhiên Văn Bình đau nhói sau lưng như bị đánh trộm atêmi. Chàng quặn người, xương sống chàng kêu rào rạo như gãy nát, chàng tưởng bị trúng đạn và Fêlin là thủ phạm, nhưng ngay sau đó chàng khám phá ra thủ phạm là một hòn đá lớn bằng cuốn tự vị La rút từ phía sau vào tới choáng vào bả vai chàng.

Văn Bình cuộn tròn trên đất, mắt tóa đầy đom đóm. Chàng tối tăm mặt mũi, không còn nhận ra phương hướng, thậm chí không còn nhìn thấy chung quanh nữa. Biết là cục đá tai ác đã vô tình lung nhảm mê huệt dọc xương sống, và trong khoảnh khắc chàng sẽ bất tỉnh, chàng vọt vằng vạn dụng chân khí và đứng vụt dậy. Đầu chàng nhức nhối như bị nện bằng búa tạ, trước mắt

chàng những đỉnh núi cao nhọn hoắt bỗng đổ nhào, mặt đất bên dưới bỗng dâng lên, dâng lên như sóng biển, như hàng trăm, hàng ngàn, hàng vạn đợt sóng khổng lồ cuộn phăng vạn vật qua vùng núi hoang tàn ra tận biển Thái bình dương.

Khi ấy Văn Bình vẫn tỉnh. Chàng yên lòng khi thấy Buru và hai cô gái lạ đang nằm ép cạnh gốc đại thụ chỉ còn trơ khúc dưới và đóng rế nhằng nhịt to như những con trăn độc trong rừng thẳm. Cả ba ngẩng cổ nhìn lên và như thể tuân theo một mệnh lệnh vô hình cả ba đều cất tiếng gọi chàng.

Khi trời ngọt ngọt và khét lẹt không khác khi trời trên trận địa sau khi đại bác và phi cơ hạng nặng oanh tạc dữ dội, Văn Bình ra lệnh cho Fêlin:

— Đứng lên.

Hấn chưa chịu nghe lời Văn Bình thì ren rết ren rết... nên đất ngay bên mình hấn nứt toang ra, nứt toang ra, chỗ hấn đang nằm bỗng sụp xuống để lộ một hố sâu đen ngòm không đáy. Hấn hoảng hồn, chia tay cho Văn Bình nằm, miệng kêu rói rít:

— Cứu tôi vời, cứu tôi vời, ông ơi!

Văn Bình mỉm cười kéo hấn giữa lúc chân hấn đã tụt ten ở miệng hố. Hấn vừa chụp được tay Văn Bình thì mặt đất lại đảo nghiêng, sự sống

hắn lẫn tẩm xuống vực thẳm ghê rợn. Toàn thân hắn đeo cứng lấy Văn Bình. Chàng nhắc bổng hắn lên nhẹ nhàng như con nhái bèn mặc dầu hắn thuộc loại đàn ông to xương, nặng ký. Miệng hắn mở rộng, tiếp tục kêu cứu. Hắn vừa đặt được hai chân lên nền đất cứng thì bị ngã khụy, một đồng đá nhọn không biết từ đâu bay đến văng vào mặt hắn.

Một móm đá nhọn rạch trên má hắn một vết dài, máu chảy đỏ lôm Viên thứ hai làm hắn treo quai ham, tiếng kêu cứu của hắn bị mắc nghẹn trong cổ họng.

Cô cô kêu to :

— Cha ơi cha ?

Felin ú ớ :

— Cha đây. Cứu cha với, con ơi !

Vừa nói, hắn vừa nhoài người, bỏ bằng cả hai tay như con vật bốn cẳng. Hắn hấp tấp đến nỗi bỏ sắp bỏ giữa một cách thảm hại.

Một tiếng âm kinh thiên động địa vang lên. Nhiều tảng đất từ sau vách núi đột ngột đổ xuống, trong chớp mắt phủ kín chiếc Vónvagen. Nơi chiếc Vónvagen đậu trước đó một phút là khoảng đất trống bằng phẳng giờ đây đã biến thành ngọn đồi nhỏ.

Felin buông mình nằm xuống cạnh Cô cô. Bura

nhằm nghiền mắt. Văn Bình vội nắm chận lên người Rita để hứng trận mưa đất và đá sỏi đang tuôn tới tấp. Cuộc địa chấn ngưng được một vài giây đồng hồ rồi tiếp diễn, tưởng như không bao giờ chịu dứt. Mặt mũi mọi người đều bần thiêu như vừa từ dưới hầm mỏ than ngoi lên. Mọi người, trừ Văn Bình đều rúa như rã. Mọi người, trừ Văn Bình đều ép dẹt trên đất, không dám mở rộng mắt quan sát cảnh vật.

Kề ra Văn Bình cũng biết sợ như mọi người. Vì vợ phúc chàng có thể bị núi đè nát bét. Song chàng không run như rã vì trong hoàn cảnh thập tử nhất sinh này chàng lại tìm thấy nguồn vui hừng hực lửa. Chàng dám mở rộng mắt quan sát từ phía vì nhằm mắt là ngu dại, vợ cũng ngu dại. Nhà đạo sĩ sắp tu thành tiên cũng chẳng thể nhắm mắt hướng hồ là điệp viên hào hoa Z-28...

Vì cuộc địa chấn hải hùng có nhiều cái hại, mà cũng có nhiều cái lợi. Nhất là đối với chàng... Tạo hóa oái oăm (không biết là oái oăm một cách thật thà hay nghịch ngợm...) đã biến hai cô gái phục sức kín mít như bưng thành giai nhân thoát ý. Trong lúc nằm ngang người Rita, Văn Bình không để ý. Nhưng đến khi chàng lăn sang bên chàng mới nhận thấy bộ đồ săn bắn đã thủ kiên cố của

người đẹp đã bay đầu mất. Áo nàng rách bươm, chỉ còn lại một cánh tay, còn quần nàng thì sút hết đường chỉ và bung làm hai mảnh, một mảnh dính phor phát vào dây lưng, mảnh thứ hai bay vào xuống sông. Bộ ngực căng cứng của nàng được cơ hội phô trương toàn diện vì những miếng ni lông bảo vệ phòng tuyến đã văng tứ tán. Chàng nằm nghiêng, chỉ cách nàng một gang tay, bờ vai trần của nàng cọ sát da thịt chàng, chàng nghe rõ hơi thở gấp gáp như kéo bễ.

Coco cũng bị lóa lờ không kém Rita bao nhiêu. Nhưng may mắn là y phục của nàng chỉ bị đứt nút hoặc tốc lên chứ chưa bị gió thổi bay hết. Và lại, như vậy cũng đủ cho Văn Bình suy luận. Hồi nãy chàng đoán không sai : thân hình Cô có khá cân đối và khá chắc nịch.

Nhỡn tuyến Văn Bình đảo lộn nhanh như máy điện tử. Từ Rita, chàng quay sang Coco, rồi từ Coco chàng quay về Rita. Chàng bắt gặp cái nhìn ý nhị của hai người, và chẳng ai bảo ai, cả hai đều cúi xuống tấm thân phơi trần và mặt đỏ gay như gấc chín.

Trận gió đang thổi mạnh bỗng dừng ngừng lại. Những thanh âm quái đản cũng cảm bất. Vũ trụ nín lặng, một sự nín lặng nào nề làm dây thần kinh ông thẳng tọt độ.

Văn Bình đứng dậy trước tiên. Chân chàng hơi run vì nền đất còn trơn trượt. Buru đứng dậy theo, mặt hần còn nguyên vẻ hoảng hốt. Hần hỏi Văn Bình, giọng lát gừng :

— Hết chưa ông ?

Văn Bình không phải là chuyên viên địa chấn học. Song chàng cứ gật bừa :

— Xong rồi.

Buru thở dài :

— Xe hơi đã bị đất đá che kín. Trời sắp tối, không khéo phải đi bộ mất.

Còn « không khéo » gì nữa, chắc chắn là phải đi bộ. Fêlin đứng dậy sau cùng, tay vịn vai con gái. Hần lầm bầm mấy tiếng « lạy Chúa, lạy Chúa... tôi thành thật xin lỗi... tôi thành thật xin lỗi... »

Văn Bình không để ý đến lời xin lỗi của Fêlin. Chàng khoát tay :

— Chúng mình lên đường thôi chứ ?

Và không đợi mọi người hưởng ứng, chàng bëm hờ đi trước.

